

[Hans Hansen (Rørby).]

efter forskellige Takster, hvor man udtrykkelig tager Hensyn til, hvor Folk bor. Vi mener ikke, at Staten skal tvangsforsikre Folk, men naar den endelig paatager sig Opgaven, maa den i hvert Fald stille Folk lige for Loven, hvis det skal kaldes Forsikring, ellers er det kun en Forsikring af Navn, men i Virkeligheden en Slags Forsørgelse af Gavn. Jeg synes ikke, der ligger noget egentligt Fremskridt i Lovforslaget om Folkeforsikring som Helhed. Vi vil ikke stemme imod Lovforslaget, men vi synes, at den højtærede Ministers store Arbejde her har faaet for ringe Resultat, og vi maa afholde os fra at stemme for Lovforslaget. Jeg beklager, at vi ikke kan give det den samme uforbeholdne Tilslutning, som jeg havde den Glæde at kunne give Lovforslaget i Gaar.

Aksel Larsen: Det kommunistiske Parti er ikke i Stand til at stemme for denne Lov. Naturligvis er vi Tilhængere af Princippet Folkeforsikring, men vi er ikke Tilhængere af Princippet virkeliggjort paa den Maade, at man ikke alene forlanger, at den fattige Befolkning skal betale i samme Omfang som hidtil, men endogsaa forøger dens Byrder og gaar saa vidt, at man gør Modtagelsen af Aldersrente afhængig af, at man har betalt til denne Folkeforsikring; saa vidt har man dog ikke hidtil vovet at gaa. Det er et Tilbageskridt, et Skridt i absolut reaktionær Retning — bortset fra visse Fordele paa andre Punkter i Loven —, og vi stemmer bl. a. af den Grund mod det foreliggende Lovforslag. Det ses jo ogsaa ved at betragte Beregningerne over Lovens sandsynlige Udgifter og Omkostninger, at her sker Ændringer, som ikke er til Fordel for Befolkningen. Paastanden om, at Loven hviler i sig selv, beror jo paa, at man ned sætter det offentlige Udgifter og forøger Kontingenterne. Det har ikke noget med Hvilen i sig selv at gøre, at man paalægger en forøget Kontingentbyrde paa over 7 Mill. Kr. for at formindske det offentlige Udgifter tilsvarende.

At vi Kommuner kritiserer dette, betyder ganske vist, at vi meget skulde have os frabedt at blive slaaet i Hartkorn med det konservative Folkeparti eller med det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen, som her i en ganske mærkværdig selvmodsigende Tale har kritiseret det foreliggende Lovforslag ud fra alle mulige Synspunkter og Standpunkter, har været Modstander af forøgede Kontingenter, har kritiseret, at Kontingenterne er for lave, og

jeg ved ikke hvad, ganske øjensynligt — deri er jeg i hvert Fald enig med de tre Regeringspartiers Ordførere —, fordi han paa det konservative Folkepartis Vegne af politiske Grunde skulde gaa imod denne Lov uden i og for sig at have nogen saglig Begrundelse for det. Vi gaar imod den, fordi den forøger Byrderne for den arbejdende Befolkning og forøger dennes Pligter. Vi har den Opfattelse, at den Vej, man skal gaa, er den modsatte, at ogsaa Udgifterne til Sygeforsikringen saavel som til Invalideforsikringen overtages af Samfundet, ikke den Vej, man gaar her, at man gør Forsikringen, hvortil de forsikrede selv betaler, til Betingelse for, at man kan faa ikke alene Invaliderente, men ogsaa Aldersrente.

Dertil kommer en anden Omstændighed, som er af meget stor Betydning. Loven her vil medføre, at hele Befolkningen under en eller anden Form skal ind i Sygeforsikringen, enten som nydende eller som bidragsydende Medlemmer. Det kan i visse Retninger være en Fordel. Der er ikke noget at sige til, at man forlanger, at Folk, der ikke er ubemidlede, alligevel skal betale til dette. Men det burde rigtignok være gjort paa en anden Maade, end det er sket her. Der knytter sig den Omstændighed til Loven, at Loven garanterer Socialdemokratiet absolut og uindskrænket, om end ikke *livsvarigt* Herredømme over Sygekasserne. Det er en Ændring i det oprindelige af Socialministeren forelagte Lovforslag. Jeg sigter her til Lovforslagets § 5 angaaende, hvilke Bestemmelser der skal indeholdes i en Sygekasses Vedtægter om, hvorledes Sygekassen skal ledes og dens Bestyrelse vælges. Hidtil har Sygekasserne jo stort set bestemt dette selv. I de fleste Sygekasser har det været Generalforsamlingen, der var den højeste afgørende Myndighed. Dette har imidlertid, som Socialministeren siger i sine Bemærkninger til Lovforslaget, som han forelagde det i Efteraaret, medført, at Bestyrelserne ikke havde nogen Garanti for, naar de en Gang var blevet valgt, at blive siddende, om end ikke evigt, saa i hvert Fald saa længe den nuværende Samfundsordning bestaar, og saa længe Socialdemokratiet har den dominerende Indflydelse i Arbejderklassen, som det har nu, og derfor har man fundet sig foranlediget til at indføre en Paragraf, hvorved Staten garanterer Socialdemokratiet dets herskende Stilling i Sygekasserne uden Hensyn til, hvad Sygekassernes Medlemmer maatte mene. Systemet har til en vis Grad bestaaet sin Prøve i Fagbevægelsen, men det er her videreført paa en særdeles raffineret Maade. Jeg